

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. április 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. február 5. napján kihirdetett **2.B.291/2012/57.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a .**

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt 6 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat 388.440,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védő jelentettek be fellebbezést a tényállást téves megállapítása, téves minősítés, a cselekmény súlyos testi sértés bűntetteként történő minősítése és egyebekben enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése és helyesbítése mellett, az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A főügyészség képviselője a nyilvános ülésen indítványozta, hogy az ítéltábla foglaljon állást abban a kérdésben, hogy eljárási szabályt sértett-e a bíróság amikor nem állapította meg pervezető végzéssel, hogy az ügy nem tartozik a XXVIII/A.

Fejezet szerinti eljárás alá.

Az ítéletábra álláspontja a jelen ügyben a következő.

Figyelemmel arra, hogy a vád módosítására (emberölés minősített esete helyett alapeset megállapítása) az ügyészi perbeszédben került sor az elsőfokú bíróság abban nyilvánvalóan csak az ügydöntő határozatában foglalhatott állást érdemben. Így nem vétett eljárási szabályt amikor pervezető végzésben nem állapította meg, hogy az ügy nem tekinthető kiemelt ügynek.

Az ítéletábra álláspontja általánosságban is az, hogy ilyen pervezető végzés meghozatala csak akkor indokolt, ha nyilvánvalóan nem kerülhet sor olyan minősítés, vagy olyan bűncselekmény megállapítására, mely a XXVIII/A. Fejezet szerinti eljárást megalapozná. (Például a halmazati cselekmények közül az ügyész a külön eljárást megalapozó cselekmény miatt a vádat elejti.)

A Legfelsőbb Bíróság 97/2012. BK véleménye szerint **garanciális szempontból** indokolt az előtte folyamatban levő ügyben pervezető végzéssel annak megállapítása, hogy az ügy a XXVIII/A. Fejezet szerinti eljárás alá tartozik. Arra vonatkozóan nem ad iránymutatást, hogy ennek ellenkezőjét is indokolt lenne megállapítani.

Az ítéletábra álláspontja szerint, ha ez a cselekmény minősítésétől függ a nemleges megállapítás nem indokolt, figyelemmel arra, hogy még vádmódosítás esetén sem kizárt, hogy a bíróság a tett azonosságra figyelemmel eltérő minősítést állapítson meg, akár a másodfokú eljárás során.

Ami a jelen ügy érdemét illeti, az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte.

Az ítéletábra az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván eljárási szabálysértést nem észlelt.

A másodfokú bíróság a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata, valamint az iratok egybehangzó adatai alapján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A sértett a cselekmény elkövetésekor egy hosszú ujjú vékony pólót viselt.

Az első fokú ítélet 3. oldalának 6. bekezdését és a 7. bekezdéséből azt a megállapítást, hogy „azzal a céllal, hogy a sértettet azzal ölje meg” mellőzi.

Bf.I.93/2013/5.

A 3. oldal utolsó előtti bekezdését akként pontosítja, hogy a sértett a nyitott ajtón

keresztül az iroda előtti járdára hanyatt esett.

Az első fokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdését a jogi indokolásba utalja.

A vádlott a bűncselekmény elkövetését megbánta.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt a másodfokú bíróság a fenti helyesbítésekkel, illetőleg kiegészítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a tényállást támadó és az eltérő minősítésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott azon védekezésével szemben, mely szerint a sértettet a pillanat hevében szúrta meg és azt követően kést nem tartotta a nyaka irányába, és nem tett a megölésére irányuló kijelentéseket, a terhelő bizonyítékokat fogadta el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta és a védelem további bizonyítási indítványát indokoltan utasította el, hiszen annak teljesítésétől eltérő tényállás megállapítása nem volt várható. Az így beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben részletesen vizsgálta, indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett, indokai helytállóak, és azok mindenben megfelelnek az iratokban rögzítetteknek. Azzal a másodfokú bíróság egyetértett.

A bizonyítékok értékelése, az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor, így a tényálláson keresztül a minősítést támadó és kizárólag a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádmódosítás ellenére vizsgálta azt is, hogy miért nem látta megállapíthatónak az előre kiterveltséget, mint minősítő körülményt. E körben kifejtett álláspontját a másodfokú bíróság mindenben osztotta.

Ezen felül azon álláspontjával is egyetértett az ítélet tábla, hogy a vádlott a tényállásban írt cselekményt egyenes szándékkal követte el, hiszen az elkövetés eszköze, a támadott testtájék és a vádlott kijelentései ezt megalapozzák.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolás körében kifejtett álláspontjával tehát maradéktalanul egyetértett.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem tévedett amikor a megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnösségére következtetett, és cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette. Azt csak annyiban kívánja pontosítani az ítélet tábla, hogy a

minősítés során az elsőfokú bíróság szükségtelenül jelölte meg az ítélet rendelkező részében a tettesi alakzatot, hiszen az egységes bírói gyakorlatra figyelemmel a határozat rendelkező részében nem kell arra utalni, hogy az elkövető tettesként követte el a bűncselekményt (BKV 61. 2/d pont).

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények annyiban szorulnak kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre, hogy a bűnösség nagyobb részbeni beismerése helyett a vádlott részbeni bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása az enyhítő körülmény, és további enyhítő körülmény a vádlott megbánása. Ezzel szemben tovább súlyosító az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett is az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során a vádlott javára szolgáló enyhítő körülményeket messzemenően értékelte, amikor a középértéktől - 10 év - jelentősen eltérő, a törvényi minimumot - 5 év - alig meghaladó szabadságvesztést szabott ki, így annak további enyhítése nem indokolt.

Helyesen járt el akkor is, amikor a súlyos megítélésű bűncselekményt elkövető vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést alkalmazott, annak mértéke arányos.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt az ítélőtábla a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Szeged, 2013. április 10. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Sefta Márta dr. sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja
Bf.I.93/2013/5.		

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.93/2013/5. számú végzése, illetve a Kecskeméti Törvényszék 2.B.291/2012/57. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. április 10.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke